

Chương 32

Cô Cornelia Bàn Chuyện

“**V**à cháu định nói với ta, Anne cung, rằng Dick Moore hóa ra không hề là Dick Moore mà là một người khác? Đây có phải là cái cháu gọi điện báo cho ta hôm nay không?”

“Vâng, cô Cornelia ạ. Kinh ngạc, phải không cô?”

“Đúng... đúng... là đồ đàn ông,” cô Cornelia bắt lặc nói. Cô cười mũ bằng những ngón tay run rẩy. Duy nhất một lần trong đời, cô Cornelia đã đờ hết cả người ra một cách không thể chối cãi.

“Ta không thể nuốt nổi, Anne à,” cô nói. “Ta đã nghe cháu nói... và ta tin cháu... nhưng ta không thể thẩm thấu nổi chuyện này. Dick Moore đã chết... chết bao năm nay rồi... và Leslie được tự do?”

“Vâng. Sự thật đã giải phóng cho cô ấy. Gilbert đã đúng khi bảo câu nói ấy là câu nói vĩ đại nhất trong Kinh Thánh.”

“Kể hết cho ta đi, Anne cung. Từ khi nhận điện thoại của cháu ta rồi tung hết cả lên, tin ta đi. Cả đời Cornelia Bryant chưa bao giờ ngây dại đến mức như thế này.”

“Không có nhiều chuyện để kể đâu ạ. Thư của Leslie ngắn lắm. Cô ấy không đi vào chi tiết. Người đàn ông này... George Moore... đã khôi phục được trí nhớ và biết mình là ai. Anh ta nói Dick mắc bệnh sốt vàng da ở Cuba, và con tàu *Bốn chị em* buộc phải nhổ neo mà không có anh ta. George ở lại để chăm sóc anh ta. Nhưng chẳng bao lâu sau thì anh ta qua đời. George không viết thư cho Leslie vì anh ta định về nhà ngay lập tức để tự mình nói với cô ấy.”

“Và tại sao hẳn ta lại không làm thế?”

“Cháu đoán là vụ tai nạn đã xen vào. Gilbert nói rất có thể George Moore không nhớ gì về vụ tai nạn, hay điều gì dẫn đến nó, và sẽ không bao giờ nhớ được. Có lẽ nó xảy ra gần như ngay sau cái chết của Dick. Chúng ta sẽ biết được thêm chi tiết khi Leslie viết tiếp thư.”

“Nó có nói nó định làm gì không? Khi nào nó về nhà?”

“Cô ấy nói cô ấy sẽ ở lại với George Moore cho đến khi nào anh ta có thể ra viện. Cô ấy đã viết thư cho bà con của anh ta ở Nova Scotia. Có vẻ như họ hàng gần duy nhất của George là một người chị đã lập gia đình lớn tuổi hơn anh ta nhiều. Bà ấy vẫn còn sống lúc con tàu *Bốn chị em* rời bến, nhưng hiển nhiên là chúng ta không biết được chuyện gì đã xảy ra từ đó đến nay. Cô đã bao giờ gặp George Moore chưa, cô Cornelia?”

“Ta có. Giờ thì ta nhớ lại cả rồi. Nó từng đến đây thăm ông chú Abner của nó từ mười tám năm trước, khi nó và Dick khoảng mười bảy tuổi. Chúng nó là anh em họ đôi, cháu biết đấy. Cha chúng nó là anh em ruột còn mẹ chúng nó là chị em sinh đôi, và chúng nó giống nhau khủng khiếp. Dĩ nhiên,” cô Cornelia nói thêm về khinh miệt, “đấy không phải loại giống nhau kỳ dị cháu đọc trong tiểu thuyết khi hai người giống nhau đến nỗi họ có thể đổi chỗ cho nhau mà những người thân cận nhất không biết ai với ai. Hồi đó ta có thể phân biệt khá dễ dàng ai là George ai là Dick, nếu ta thấy hai đứa cùng nhau và nhìn gần. Tách rời ra, hoặc ở khoảng cách xa xa, không dễ vậy. Chúng nó bày vô số trò trêu mọi người và nghĩ thế là vui lắm, hai thằng mất dạy. George Moore thì hơi cao hơn và béo hơn Dick rất nhiều... mặc dù hai đứa không đứa nào có thể gọi là béo... chúng đều thuộc dạng người dầy. Dick da ngăm hơn George, và tóc nó nhạt màu hơn một tẹo. Nhưng mặt mũi thì giống hệt nhau, và chúng nó đều có cái đôi mắt kỳ dị đó... một xanh lơ một hạt dẻ. Nhưng ngoài ra thì chúng không giống nhau quá nhiều. George là một thằng nhóc khá tử tế, mặc dù cực kỳ thích gây chuyện, và có người nói từ hồi đó nó đã khoái uống rượu rồi. Nhưng tất cả mọi người đều thích nó hơn Dick. Nó ở đây khoảng một tháng, Leslie chưa bao giờ gặp nó; con bé hồi đó chỉ mới tám chín tuổi, và giờ ta nhớ là nó ở cả mùa đông bên kia vịnh với bà nội West của nó. Thuyền trưởng Jim cũng đi vắng nữa... đấy là cái mùa đông ông ấy bị đắm tàu ở Magdalens. Ta nghĩ cả ông ấy cả Leslie đều chưa ai nghe nói đến thằng anh họ ở Nova Scotia giống Dick đến thế. Chẳng ai nghĩ đến thằng kia khi thuyền trưởng Jim mang Dick... phải nói là George mới đúng chứ... về nhà. Dĩ nhiên, chúng ta đều nghĩ Dick đã thay đổi rất nhiều... nó đã trở nên trì độn và béo ú. Nhưng chúng ta cho đó là tại những chuyện đã xảy ra với nó, và không còn nghi ngờ gì nữa đấy đúng là lý do, vì, như ta đã nói, George từ đầu cũng không béo. Và không có cách nào chúng ta đoán được, vì trí khôn của thằng đó mất sạch sẽ rồi. Ta không thấy có gì kỳ lạ khi tất cả chúng ta đều đã bị lừa. Nhưng đấy đúng là một việc đáng kinh ngạc. Và Leslie đã hy sinh những năm tháng đẹp đẽ nhất đời để chăm bẵm một thằng đàn ông không có quyền gì đòi hỏi nó điều đó! Ôi, tiên sư bọn đàn ông! Dù cho chúng làm cái gì đi nữa thì lúc nào cũng sai bét. Và dù chúng là ai đi nữa thì lúc nào cũng là người mà chúng không nên là. Bọn đàn ông thật sự làm ta điên đầu.”

“Gilbert và thuyền trưởng Jim là đàn ông, và chính nhờ họ mà sự thật cuối cùng đã được phát hiện ra mà,” Anne nói.

“Ồ, chuyện đó ta công nhận,” cô Cornelia miễn cưỡng thừa nhận. “Ta xin lỗi vì đã la rầy anh bác sĩ cỡ đó. Đây là lần đầu tiên trong đời mình ta thấy xấu hổ về bất cứ lời nào ta nói với một người đàn ông. Ta không biết liệu ta có nói với anh bác sĩ được thế không nữa. Anh chàng sẽ phải tự hiểu vậy. Này, Anne cưng, thật may là Chúa không đáp ứng tất cả những lời cầu nguyện của chúng ta nhỉ. Ta đã cầu nguyện suốt rằng cuộc phẫu thuật sẽ không chữa khỏi cho Dick. Dĩ

nhiên ta không nói trắng ra như thế. Nhưng đây là điều ở sâu trong đầu ta, và ta không nghi ngờ gì là Ngài biết điều đó.”

“À, Ngài đã đáp ứng tinh thần lời cầu nguyện của cô rồi đấy. Cô thực sự đã cầu mong mọi thứ sẽ không bị làm cho khó khăn hơn đối với Leslie mà. Cháu e rằng sâu kín trong thâm tâm cháu cũng đã hy vọng cuộc phẫu thuật sẽ không thành công, và thực bụng cháu thấy xấu hổ về việc đó.”

“Leslie đón nhận việc này ra sao?”

“Cô ấy viết thư như kiểu một người đang bị choáng áy. Cháu nghĩ là, cũng như chúng ta, cô ấy chưa nhận ra được. Cô ấy nói, ‘Tất cả với mình như một giấc mơ kỳ lạ, Anne ạ.’ Đây là điều duy nhất cô ấy đã động đến bản thân mình.”

“Con bé tội nghiệp! Ta cho rằng khi xiềng xích được phá bỏ khỏi một người tù thì trong một thời gian anh ta sẽ thấy kỳ cục và mất phương hướng bởi không có chúng. Anne cũng, ta có ý này, nó cứ hiện đến trong đầu ta. Owen Ford thì sao nhỉ? Chúng ta đều biết Leslie thích anh chàng. Cháu đã bao giờ nghi chàng ta cũng thích con bé chưa?”

“Cháu... có... một lần,” Anne thừa nhận, cảm thấy rằng có lẽ mình đã nói quá nhiều.

“Ừ, ta chẳng có lý do gì để nghĩ là nó có thích, nhưng tự nhiên ta cứ thấy là chắc chắn nó phải thích. Nào, Anne cũng à, có Chúa biết ta không phải bà mai, và ta khinh ghét những việc làm như vậy. Nhưng nếu ta là cháu và đang viết thư cho anh chàng Ford kia ta sẽ đá qua, làm ra vẻ ngẫu nhiên thôi, chuyện đã xảy ra. Đây là việc ta sẽ làm.”

“Dĩ nhiên cháu sẽ đã động đến việc này khi cháu viết thư cho anh ấy,” Anne nói, vẻ hơi hơi xa cách. Thế nào đó, đây là một điều cô không thể bàn với cô Cornelia. Thế nhưng, cô phải thừa nhận rằng cùng một ý đó đã ẩn hiện trong tâm trí cô kể từ khi cô nghe nói về sự tự do của Leslie. Nhưng cô không chấp nhận làm ý nghĩ đó mất thiêng bằng cách nói ra thành lời.

“Dĩ nhiên không có gì phải vội cho lắm, cũng à. Nhưng Dick Moore chết đã mười ba năm nay rồi và Leslie đã phí đời cho nó đủ rồi. Chúng ta sẽ chỉ xem chuyện này dẫn đến đâu thôi. Còn về thằng George Moore này, đã đi rồi lại quay lại với cuộc đời khi tất cả mọi người đều nghĩ hắn đã chết và xong xuôi hết, đúng như một thằng đàn ông ta thật sự lấy làm tiếc cho nó. Có vẻ như nó chẳng lấp khít vào đâu cả.”

“Anh ấy vẫn còn trẻ, nếu anh ấy hồi phục hoàn toàn, mà có vẻ như chắc chắn là thế, thì anh ấy sẽ có thể tạo được một chỗ đứng cho riêng mình. Chắc chắn sẽ rất lạ lùng với anh ấy, anh chàng tội nghiệp. Cháu đoán là tất cả những năm tháng kể từ vụ tai nạn sẽ không tồn tại đối với anh ấy.”